

Ádvent. Szelídzengésű üzenet.

Eljön! Eljön!

Beteg, a gyógyulásod, rab, a szabadulásod, halott, az életed.

Szomorú, most jön az öröm!

Erőtlen, most jön az erő! Éjbe\` járó, hajnalra váró, fölkel a fény neked.

Zendül az ég, zendül a föld, Isten izent:

Eljön! Eljön!

Ádvent! Ádvent!

(Túrmezei Erzsébet – Eljön)

GONDOLATOK TESTVÉREKTŐL TESTVÉREKNEK

2020. ADVENT

Advent első vasárnapja – 2020. november 29.

Mk 13,33-37

A mai nappal veszi kezdetét az Advent. A várakozás, a készülődés a Gyermekek születésnapjának megünneplésére és egy lépés megtételére, ami közelebb visz az Istenhez. Életünk ritmusában, az újra és újra átélt ünnepekben alkalmunk nyílik, hogy az Úton maradjunk, és még elkötelezettebben éljük a Jézus által elénk tárt utat.

A ház ura szolgálira bízza mindenét, kiosztja a feladatokat és elutazik. A ház ura megbízik szolgáliban, feltételezi, hogy távollétében is helyesen fognak cselekedni. Mindenkinek kijelöli a feladatát képességei szerint. Nem kell mindenkinek mindenhez értenie, ugyanazt a munkát végeznie, de valamire mindannyian alkalmasak vagyunk az Isten Országának építésében, kinek-kinek tehetsége szerint. Az a feladat, hogy a ránk bízott munka maradéktalanul el legyen végezve.

Nem azt kell nézni, hogy a másik mit csinál, jól vagy rosszul, keveset vagy sokat. Rajtam csak az én dolgomat fogják számon kérni. Ahhoz, hogy tisztán és világosan lássam a feladataimat, nem árt minél több időt szánni ennek a kikutatására. Soha nem késő rátalálni egy újabb szálra, ami hozzáköt az Istenhez. Könnyű elkényelmesedni, én már megtettem a magamét, elvagyok a kis dolgaimmal.

Az éberség azt is jelenti, hogy magammal szemben legyek éber, ne lankadjon a figyelmem és fedezzem fel minden napnak a feladatát. Éberem figyeljek a körülöttem lévő világra – mit tehetnék, hogy jobbá, szebbé váljon.

Itt áll előttünk négy hét, hogy még jobban összpontosítsunk a lényegre. Dobáljuk ki életünk hajójából a sok felesleges ócska kacatot, ami csak plusz teher, lehúzó, nehogy belesüllyedjünk a világ mocskába. Díszítsük fel lelkünket jócselekedetekkel, megbocsátó, átölelő szeretettel.

Legyen szívünkben öröm és hála, hogy van lehetőségünk Jézushoz tartozni.

Elköteleződésünk csak rajtunk fordul!

Vágyakozzunk az Istenre és reménykedjünk a találkozás beteljesülésében!

Tartalmas Adventet és szeretetteljes Karácsonyt kívánok mindenkinek!

F. Zsuzsa

Advent második vasárnapja – 2020. december 6.

Mk 1,1-8

Keresztelő János bűnbánatot hirdet.

Sokszor látjuk, hogy az ószövetségi próféták előre megjövendölték az eseményeket Jézus életében.

Izaiás is megírta:

„Íme, elküldöm előtted követemet, hogy előkészítse utadat. A pusztába kiáltónak ez a szava: Készítsétek elő az Úr útját! Egyengessétek ösvényeit!”

Az is megfigyelhető, hogy a különleges küldetésre szánt személyeknél rendkívüli kegyelmek, történések vannak. János születését is Gábor angyal adja hírül, miként Jézusét is. Különös kegyelmi adományként, idős meddő házaspártól. Ezért a férj Zakariás megnémul, mert kételkedett, majd János születésével ismét szólni tud. Már anyja méhében eltelik Szent Lélekkel, ahogy Jézus anyja Mária megszólal.

János küldetése az út előkészítése Jézus előtt.

Feladata a Messiás megjelenéséig bűnbánatot hirdetni, és aki hisz megkeresztelni.

Életstílusában radikálisnak kellett lennie, hogy felfigyeljenek rá az emberek. Ezért kivonul a pusztába, imádkozik, teveszőr ruhába öltözik, eledele amit a természet ad, sáska és vadméz. Hangja bátor, tiszta, igazságot hirdető kellett legyen, hogy tömegeket vonzott ki a városokból és keresztelte meg őket a Jordán folyóban. Pusztába kiáltónak is nevezték.

Később Jézus is él a pusztába kivonulás magányában megélhető feltöltődésre, színre lépése előtt.

János érték ítélete a helyén van, tudja kicsoda ő és ki a Messiás. Akinek még a saruszíját sem méltó megoldani.

Sok követője lesz, az úgynevezett János tanítványok, akik vállalják vele együtt a puritán életformát. Törvénytisztelők, imádkoznak és böjtölnek előírásaiknak megfelelően. Ők a régi tömlő és a régi szövet. Ami Jézus fellépésével és tanítványainak életvitelével összeegyeztethetetlen. A régi szövet és az új szövet nem fér meg egymáson, szakadás nélkül.

A másik hasonlattal élve, a régi tömlőt elrepezti az újbor.

Ez a kétféle út és szerepkör a maga helyén és idejében ugyanúgy tökéleteset tud alkotni. Ma is élnek még a világból kivonuló remeték, sztarecek, akik egyéni küldetést hordoznak azzal, hogy átadják magányukban megélt lelki gyümölcseiket azoknak, akik hozzájuk zárandokolnak segítségért.

Mindenkinek saját egyéni életútja van. Arra kell rátalálnia.

Egy ember élete delén már nem az útkereséssel foglalkozik, hanem mérleget készít. Mennyit sikerült megvalósítani az Isten Országá építésének álmaiból és fölteni a kérdést, teljesítettem-e a feladatot, melyet Jézus bízott rám?

Tudjuk, milyen gyorsan szalad az idő, a tevékenységi körünk meg szűkül, ahogy romlik az egészségünk.

Viszont van elszámolási kötelezettségünk!

Ezért megkérdezhetjük magunktól:

Kíváncsi-e valaki a megélt tapasztalataimra? Kérnek-e a lelkesedésemből?

Megalkuvás nélkül vagyok-e újbor, új tömlő? Tudok-e titokban adni, mint Szent Miklós?

Széplakiné Erzsébet

Advent harmadik vasárnapja – 2020. december 13.

Gondolatok a János 1,6-8;19-28-hoz

A pusztába kiáltó, s az utat egyengető Keresztelő Jánost követve
legyünk mi is a Világosság tanúi!

„Az egyéni tanúságtételre minden keresztény hivatott és kötelezve van.”

(Vatikáni Zsinat)

„A vágy, hogy Istenhez vezessünk másokat, az imaéletünkből fakad.”

(Magyar Kurír 1993)

„Építs hidat a szíved és egy másik ember szíve
között és hagyd, hogy Jézus átsétáljon rajta.”

(Ismeretlen)

„Legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek
megfeleljetek, aki csak kérdezi, mi az alapja
reményeteknek.” (1 Pét 3,15)

„Bocsássuk meg kölcsönösen egymásnak ostobaságainkat!” (Voltaire)

Készenlét, szolgálat, hűség – Veletek egy életen át!

Szeretettel: Melindáék

Advent negyedik vasárnapja – 2020. december 20.

Lk,1.26.38. Angyal jelenik meg Máriának, hogy elmondja, Ő lesz Jézus anyja

Egy fiatal lány, akinek már van jegyese, készül a jövő életére. Tervezi, hogy fogadja be a leendő családját, hogyan fog élni a férjével, gyerekeivel, melyik városban, milyen házban laknak majd, hogy vezeti a háztartást, hogy neveli a gyerekeit... álmokat sző... és akkor kap egy üzenetet, és minden megváltozik... az ábrándok, álmok szertefoszlanak....., s ő elfogadja, belesimul Isten tervébe! Mennyit gondolkodott, töprengett rajta? Megfordult a fejében, hogy nemet mond? Átgondoltan vagy vakon bólintott és fogadta el azt az életet, amit Isten kínált neki, vállalva minden következményét, örömét, fájdalmát, felelősségét, „különlegességét”? és kap ajándékba egy Gyermeket, aki a világba hozza Isten szeretetüzenetét, hogy mindenki megtudja, mi teszi boldoggá az embert!

Ebből az örömhírből mit hallhatunk meg a magunk számára?

A szerető Isten mindnyájunkkal ott van, üzenetet küld, s ha nyitottan, bizalommal fordulunk Felé, meghalljuk, amit mond. Elfogadhatjuk vagy hátat is fordíthatunk Neki, akár nagy lendülettel vagy apránként, nap mint nap átgondolva, közelebb lépve....., vagy távolodva...

Mi is megajándékozottak vagyunk! Ismerjük fel, az „ajándékainkat”, éljük a Szeretetüzenettel, s akkor boldogok leszünk... és boldoggá teszünk másokat is!

Álmodjuk az Ő álmát, építsük be az életünkbe az Ő terveit, vállaljuk a következményeket, bízzunk benne, hogy az a mi utunk, amit Ő kínál nekünk!

Szekeres Ági

Fórián Andrea: Advent

Várok.
Ujjaimmal dobolok a kemény fedelű
Biblián
Óh, jössz-e már Krisztusom?
Kérlek, csak vágj reám!
Vágyj reám megtölteni életem
magaddal
Hogy tükörként fordíthass szembe
a Világgal!

Jn.1,1-18

A teljesség igénye nélkül néhány idézetet szeretnék kiemelni ebből a részből, amelyekre felfűzném gondolataimat.

1. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.”

Az ige cselekvést, történést jelentő szó, így tanultuk nyelvtanórán. Ha ez így van, akkor Jézus is, az Atya is szüntelenül munkálkodik. Munkálkodott akkor is, amikor a mi szép világunkat és benne minket is megteremtett. Munkálkodik jelenleg is, hiszen a teremtés munkája folyamatos. Sőt, munkálkodik önmagában is, szentháromságos életében.

Vajon mi, én, átvesszük-e egyéni életünkben ezt a tevékeny életformát?

Magunk körül forgunk, vagy belső köreinktől kifelé folyamatos teremtő, segítő, éltető életstílust valósítunk meg? Ha nem is mindig sikerül, de azért, ugye, törekszünk rá?

2. „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.”

Emlékszem, egyszer eltévedtünk a Bükkben, gyerekekkel, unokákkal. Sem vizünk, sem ennivalónk nem volt, besötétedett. Micsoda öröm volt, amikor megláttunk egy pislákoló fényt! Ott élet van, arra kell mennünk! És megmenekültünk.

Manapság, főleg az adventi előkészületek idején és Karácsonykor valóságos fényorgia van. De vigyázat, ez a világosság csalóka, a Sátántól származik. Arra buzdít, hogy a külsőségekben, és ne a tartalomban keressük a Karácsony lényegét. Mert hiszen mi a lényeg? Az, hogy közénk jött, közénk, életünk sötét erdeiben kóborló emberekhez Jézus világossága, hogy biztosan mutassa azt az Utat, amelyen eljuthatunk igazi boldogságunkhoz.

Adja az Úr, hogy mindannyiunknak legyen elég ereje megőrizni, és továbbadni ezt a világosságot!

3. „Akik pedig befogadták, azoknak megadta a hatalmat, hogy Isten gyermekeivé legyenek.”

A mai nap az öröm napja.

Adjunk hálát az Úrnak, nem a csillogó ajándékokért, hanem azért, hogy Isten gyermekei lehetünk.

Szent Család vasárnapja – 2020. december 27.

Lk 2,22-40

Vajon a mai kor terméke lenne az, hogy a család értékei mellett a kihívásaival is szembesülünk? Mai tapasztalat volna, hogy nem, vagy csak nagyon nehezen működik ez a legszorosabb emberi közösség?

Nem kell ezt gondolnunk. Biztosan nem. A családon belüli életet már a Mózesi Törvény is szabályozza: „Tiszteld apádat és anyádat, amint az Úr, a te Istened parancsolta neked” (MTörv 5,16). Ha ezt ennyire meg kell parancsolni, mégpedig a törvénykönyv kiemelkedő helyén, s ha szankcióval még Istenhez is kell kötni, akkor a szülők tisztelete nyilván a Krisztus előtti VI. században sem volt általános. Amikor pedig azzal találkozunk az olvasmányban, hogy: „Asszonyok! Engedelmeskedjetelek férjeteleknek, amint az Úrban illik. Férfiak! Szeressétek feleségeiteket, s ne legyetek indulatosak velük szemben” (Kol 3,21), akkor joggal feltételezzük, hogy a Krisztus utáni I. században nemegyszer önfejlőség és indulat, erőszak és visszaélés határozta meg a keresztény házastársak kapcsolatát. Úgy tűnik: az elmúlt kétezer év parancs-szavai a tiszteletről, az engedelmességről és a szeretetről nem igazán voltak hatékonyak, ha még ma is ezeket olvassuk fel a Szent Családra gondolva.

A családnak ünnepén az evangéliumi szakasz két olyan embert állít elénk, akik nem családban élnek. Simeon, az igaz és istenfélő ember egyedül Istennek él, és Izrael vigaszát várja. Anna prófétaasszonynak pedig nincs családja, csak volt. Egykor élt apjáról és egykor volt családjáról hallunk. Ő átélte, mit jelent, ha valaki család nélkül marad – férje hét év után meghalt, ő pedig mintegy hatvan évet töltött el a kitzsított özvegyek magányosságában. Simeonnak és Annának nélkülöznie kellett a családot. Ugyanakkor ez teszi őket befogadóvá és nyitottá. Ez a két öreg ember éppen családon kívüli mivolta miatt tud találkozni Jézussal. Ők olyanok, akiknek családi hatalmát és befolyását nem fenyegeti a felnövekvő nemzedék. Ők elég nagyvonalúak ahhoz, hogy egy kisgyermekben meglássák a jövőt és a vigasztalást. Ők olyanok, akikben nagyon mélyen él a család, a jól működő emberi közösség utáni vágy.

Karácsony után egy héttel nem azért emlegetjük a családot, mert jól működik, vagy, mert valaha jól működött volna. (Még akkor sem működött jól, amikor magáról a Szent Családról volt szó.) Hanem azért, mert ez az egyike az emberi élet legnagyobb keresztjeinek. Jézus maga is vállalta a családot.

Amikor a család kihívásaival találkozunk, tudhatjuk, hogy épp ez az a kulcs, amely segít megnyitni bennünket az Úr számára.

Amikor pedig átéljük a család örömét, amikor megadatik az, hogy felengedjünk a családi fészkek melegénél, akkor tudhatjuk, és érezhetjük, hogy Isten szeretete már elkezdett működni közöttünk.

(Dejcsics Konrád OSB gondolatai alapján)

Bakonyi Mária, Dévai Zoltán

